

— Слава Богу, че прусацитѣ не сж сругили кжщата!

Той рѣши смѣло да влѣзе въ нея и да разкаже на командира цѣлата история. Мигарѣ тѣ ще убиятъ него, доктора ирландецъ, дошълъ стъ Парижъ за една дѣтска кукла? Това е немислимо и невъзможно.

Нѣкои и други пристройки бѣха срутени, но самото Шале Арденъ бѣше запазено. Докторътъ Тоби бързо прѣмина двора, изкачи се по стълбитѣ, и бързо влѣзе въ трапезарията, дѣто очудено се спрѣ. Въ стаята нѣмаше нигой, срѣдъ нея имаше трапеза, на която горѣше запалена коледна елха.

— Бога ми — промѣлви тихичко Тоби, това е много чудно!

Ала ако той имаше възможност да разсждава по-дълго, той би разбралъ, може би, че това никакъ не е чудно, но че той върши едно чудо.

Прѣди три минути въ стаята седѣха петъ души баварски офицери. Тѣ вечеряха на масата, прѣди да чуютъ гърмежитѣ въ гората, дѣто всички отидоха освѣнъ войника, който прислужваше.

Тоби тутакси съобрази въ що се състои работата. Въ сжщото врѣме влѣзе въ стаята останалия войникъ и завика срѣщу него като дивакъ. Тѣ стояха единъ срѣщу другъ, войника съ широко разтворени уста, запѣхтянъ, а докторътъ непрѣкъснато му се покланяше, сѣкашъ бѣха въ гостоприемна стая.

— Господине, — започна Тоби, който лошо знаеше нѣмски, господине, повтори той и замлѣкна, като напраздно се мжчеше да си спомни какво иска да каже. Въ сжщото врѣме, войникътъ се съвзѣ и започна да вика високо за помощъ. Скоро влѣзе въ стаята капитана съ нѣколко младши офицери, които, като узнаха причината за тревогата, върнаха се въ кжщи, дѣто ги чакаше вечеря. Тѣ влѣзоха въ стаята доста неразположени. Единъ отъ тѣхъ тутакси улови доктора за яката.

— Какво дирите тукъ? — запита го той.

— Драги господине, — по английски му отговори докторътъ, додохъ тукъ да извърша едно милосърдно дѣло. Азъ съмъ докторъ О'Гради, ирландецъ, и много малко ме интересуватъ тия работи, за които вие се съмня-

вате. Но знайте, въ улица Дофинъ лежи дѣте, което умира отъ скръбъ за стария си другаръ, който се намира тукъ въ тази кжща, въ най-горното чекмедже на скрина, който е въ синята стая. Ето защо рѣшихъ да наруша всичкитѣ правила, и додохъ при васъ за тази кукла.

— Вие сте докторъ О'Гради, съ свободна карта? — запита очуденъ офицерътъ. И казвате, че сте турили живота си въ опасностъ заради една дѣтска кукла?

— Да, господине. Бждете тѣй добри, разгледайте въ скрина, и ще се убѣдите въ това, което гговоря.

— Капральтъ . . . капральтъ . . . проговори офицера. Несъмнѣно вие или сте лудъ, или глупакъ!

— Може би да съмъ такъвъ, ала много ще ви благодаря, ако ми изпълните молбата. Дѣтето е сериозно болно . . . Може би и вие имате дѣца . . .

— Фридрихъ, — извика капитанътъ къмъ войника, — влѣзъ въ синята стая, разгледай най-горното чекмедже на скрина, и донеси всичко каквото има тамъ.

— Войникътъ излѣзе. Въ трапезарията настана мрътва тишина. Докторъ Тоби чуваше какъ бие часовникътъ, и това му се стори нѣкакъ си страшно . . .

— Когато войникътъ се върна, всички се засмѣха.

Капральтъ бѣше оживѣлъ, главата му се клатѣше, а бузитѣ му бѣха смѣшно червени.

Офицеритѣ прѣдаваха куклата отъ ржка на ржка, като се забавляваха съ нея. Когато капитанътъ забѣлѣза, че капральтъ прилича на жена, докторъ Тоби му обясни, съ въодушевление, че много често жени сж носили военни дрехи заради родината си. Като видѣ, че всичко отиваше добрѣ, той си отдѣхна свободно. Слѣдъ петъ минути, навѣрно, и вино щѣше да пие съ тѣхъ, ако не влѣзе въ туй врѣме майорътъ.

— Какъвъ е тоя човѣкъ? — запита той.

Капитанътъ зе да му обяснява, ала майорътъ го прѣкжсна.

— Той е шпионъ. Мигаръ сме дѣца да се лъжемъ съ приказки? Повтарямъ ви, че той е шпионъ, изпратенъ отъ Вико!